

ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΤΙΚΑ ΠΑΡΑΜΥΘΙΑ

ΤΟΥ ΠΕΝΕ ΜΑΡΣΑΝ

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ...

ΕΚΑΝΕ ένα φοβερό κρύο εκείνο το θράδυ. Τά άστρα κυτάζαν απ' τον ουρανό και προσπαθούσαν να διακρίνουν μέσα στα σπύτια τα παιδάκια.

Τά νέα παιχνίδια έτοιμα, τυλιγμένα σε χρωματιστά χαρτιά, περίμεναν να δοθούν, να φιληθούν, ν' αγαπηθούν και νά... σπαστούν. Τά παληά, τά τσακισμένα, ήσαν σωριασμένα άπάνω στη σοφίτα, παρατημένα τώρα κι' άχρηστα. "Εμοιαζαν σαν ένα νεκροταφείο πεθαμένων παιγνιδιών, που τά είχε σκεπάσει ή σκόνη.

Μά όλα τά πραγματάκια έχουνε ψυχή, όπως τά ζώα, όπως οί άνθρωποι και γι' αυτό, όταν χτύπησαν μεσάνυχτα, άρχισαν να μιλάνε. Μιλούσανε για τίς καλές ήμέρες τους και περηφανευόντουσαν για τίς έπιτυχίες τους, σαν άληθινοί άνθρωποι. Αυτή τη νύχτα τά παληά παιχνίδια, ήσαν έξαιρετικά ταραγμένα. "Ίσως γιατί ήταν παραμονή Πρωτοχρονιάς και ή ανάμνησις αυτή τά έκανε να μελαγχολούν και να λυποούνται.

—Τι κρύο κάνει σ' αυτή τη σοφίτα! ψιθύρισε μιά κερένια κούκλα, που τά λιναρένια της μαλλιά τά είχε καταφάει ο σκόρος.

Στην καλή της εποχή, ή κούκλα αυτή, ζούσε σε μιά πλούσια κάμαρη, όπου πάντοτε έκαιγε το τζάκι. Καί όταν έκανε καλό καιρό, ή άχτίδες του ήλιου χόρευαν επάνω στα χαλιά.

—Πόσο αγαπούσα τίς άχτίδες του ήλιου, ξαναείπε. Ζούσα τότε στο Λονδίνο και δέν τίς έθλεπα συχνά. Μ' αγόρασαν τότε 800 φράγκα, γιατί ήμουν καλλονή. Τι έπιτυχία που είχα! "Όλοι μ' έθαύμαζαν στο σαλόνι.

—Αυτή είνε τύπος Ιρλανδικής καλλονής, είπε μιά μέρα ο φίλος της κυρίας, που με είχε αγοράσει και χαρίσει στο κυριτσάκι της. (Μόνο κάτι τέτοιοι κάνουν καλά και πλούσια δώρα). "Αγαπούσα πολύ τον ήλιο, μά ο ήλιος με κατέστρεψε. "Ενα μεσημέρι του Ίουλίου, ή μικρή κυρία μου με λησμόνησε στη λιακάδα κι' αίσθανθηκα τότε μιά μεγάλη άδιαθεσία. Κοπάδι δλόκληρο από μέλισσες έρχόντουσαν και καθόντουσαν στο πρόσωπό μου. "Εθνομβούσαν γύρω μου, πράγμα παράξενο, καταλάβαινα το θόμβο τους καλύτερα απ' την κουβέντα των ανθρώπων. "Ελεγαν πως ο καιρός είνε καλός, πως πετάνε ωραία στον άέρα, πως άν πέφτουνε τά λουλούδια των άκακιών, τους μένουν ωστόσο τά τριαντάφυλλα, οί άσπροι κρίνοι και τά κόκκινα γαρύφαλλα. Κι' ενώ λέγανε αυτά, μαλάζανε το πρόσωπό μου και τον άσπρο μου λαιμό. «"Η άδελφές μας σ' έφτιασαν, μου έλεγαν. "Εγινες από το αίμα των λουλουδιών και από τον χυμό των φυτών και τίς δροσιές των τριανταφυλλιών, που ρουφήξαμε κατά την άνατολή του ήλιου. Οί άνθρωποι κλέψανε την έργασία μας και φτιάσανε κούκλες, τίς οποίες σπάζουν τά παιδιά ή λαμπάδες που ανάθουνε στις έκκλησίες για τους πεθαμένους ή για τους ζωντανούς».

Αυτά μου έλεγαν ή μέλισσες και το φτερούγισμά τους ήταν μιά θωπεία άπαλή και ευχάριστη.

"Αλλά το κοριτσάκι πλησίασε τότε και ή μέλισσες πέταξαν όλες μαζί. Με πήρε στην άγκαλιά της και καθώς έτρεχε στη χλόη, γλύστρησε κι' έπεσε κάτω. "Όταν σηκώθηκε άρχισε να κλαίη και πήγε στη μαμά του.

—Μαμά, ή κούκλα μου δέν έχει πειά κεφάλι.

"Η μητέρα της την πήρε στα γόνατά της και τη φίλησε. Τά φιλιά, φαίνεται, παρηγορούν καλύτερα απ' τά λόγια. Το κοριτσάκι όμως όλο έκλαιγε...

—Μη κλαίς, παιδάκι μου, είπε ή μαμά της. Θα ξανακολλήσουμε το κεφαλάκι της και θα θάλουμε ύστερα μιά κόκκινη κορδελλίτσα στο λαιμό της και τίποτα πειά δέν θα φαίνεται. Είνε εύκολο αυτό γιατί ή κούκλα σου είνε κερένια.

"Όταν μου ξαναβάλανε το κεφάλι στη θέσι του, το κοριτσάκι δέν με θρήκε τόσο νόστιμη, όπως πρώτα και με παράτησε σε μιά γωνιά. Κατόπιν άπόκτησε άλλες κούκλες από πορσελάνη, τά χρόνια περνούσανε, μεγάλωσε, έγινε δεσποινίδα και μ' επέταξε έδω άπάνω στη σοφίτα. Πόσο θα προτιμούσα όμως να με κάνικνε λαμπάδα και να με καίγανε σε μιά έκκλησία, μπροστά στις γονατισμένες σιωπηλές σκιές.

* * *

Μόλις σώπασε ή κούκλα, ένας μικρός στρατιωτάκος, άρχισε κι' αυτός να μιλάη :

—"Εμένα μ' έφτιασαν στη Γερμανία με το μολύβι που φτιάχνου-

νε τίς σφαίρες, αλλά φορώ στολή Φραντσέζου, τη στολή εκείνη που είχαν οί στρατιώτες του Μεγάλου Ναπολέοντος. Μοιάζω σαν να ήμουν παρών στη μάχη της Ίένας και να χτυπούσα εκεί το ταμπούρλο. Βλέπετε, το έχω κρεμασμένο στο λαιμό μου. Λείπει μόνο ή μιά βέργα. Μου τη σπάσανε τά παιδιά, τη θραδυά που γιορτάζανε την επέτειο της μάχης.

»Μέσα στο ίδιο κουτί με μένα, εξακολούθησε ο μολυβένιος στρατιώτης, ήταν και ο Βοναπάρτης, καθαλλάρης, με το σταχτί του το μανδύα και το τρικαντό καπέλλο του... "Αλλά μιά μέρα τσακώθηκαν τ' άδελφια και το έν' απ' αυτά, σε μιά στιγμή παραφοράς, άρπαξε τον αυτοκράτορα και τον πέταξε μέσα στη φωτιά».

Και με τη μονάκριβη μπαγκέττα του, ο μολυβένιος στρατιώτης, έπαιζε ένα παληό έμβατήριο στο ταμπούρλο του, σαν να ώρμούσαν οί στρατιώτες στη μάχη.

* * *

Τον λόγο έλαβε τότε ένας μικρός γαίδαρος και είπε :

—"Ημουνα στο σταύλο, με το θώδι, κοντά στο μικρό Χριστό που κοιμότανε στη φάτνη. Μας κρεμάσανε σ' ένα Χριστουγεννιάτικο δέντρο που είχε τους πράσινους κλάδους του στολισμένους με χρυσά και άσημένα καρύδια, μήλα κόκκινα, νιφάδες από χιόνι και άλλα πολλά και ωραία μικροπράγματα. Τά παιδάκια πηδούσαν και φώναζαν: «Τι ωραία!». Κι' έπειτα σταθήκανε μπροστά στη φάτνη και φώναζαν σιγανότερα: «Είνε ο μικρός ο Ίησους με το θώδι και τον γαίδαρο». "Εναπαιδάκι πλησίαζε και όλο μ' έκύτταζε. Κάποιος κύριος του είπε τότε : «θέλεις τη φάτνη;». Κι' εκείνοι του άποκρίθηκε : «Ναι, τη θέλω».

»Και του την έδωσαν. Μας έβαλε τότε στην κάμαρά του άπάνω στον κομό. Μιά μέρα που χιόνιζε είπε : «Θά κρυώσουν τά καυμένα». Σκέπασε τον κερένιο Χριστό με τη μπέρτα του κι' έμένα και το θώδι μας πήρε και μας γύριζε στο πάτωμα και μας έφερνε λουλούδια στο χέρι, για να μας ταίση... Πέρασαν μήνες κι' άξαφνα το παιδάκι άρχισε να χλωμιάνη.

»Στην άρχή περπατούσε στην κάμαρά του, χωρίς να θγαίνη έξω, ύστερα όμως έπεσε στο κρεβάτι. "Η μητέρα του καθότανε εκεί κοντά του και του διηγότανε διάφορα παραμύθια. Καί όταν το έπαιρνε ο ύπνος, ή μητέρα του, ή θυροδμοιρη, καθότανε και έκλαιγε... Καί μόνον όταν το μικρό άνοιγε τά μάτια του, γελούσε ψεύτικα ή κακομοίρα ή μητέρα.

»Μιά μέρα, ήρθαν πάλι τά Χριστούγεννα γεμάτα χιόνια. «Αύριο θα έχης δυο ωραία παιχνιδάκια» του είπε ή μητέρα του. «Αύριο θα έχω δυο ωραία παιχνιδάκια, αλλά το γαϊδουράκι μου θέλω να το έχω έδω πάντα», της άποκρίθηκε ο μικρός.

Μ' αγαπούσε πολύ ο καυμένος...

"Όταν θράδυασε, ή μητέρα του άρχισε να του μιλάη για τη μεγάλη έορτή, για το άστρο που έδειχνε το δρόμο στους Μάγους βασιλείς, για τη μητέρα του Ίησού, για τους άγγέλους και για τον "Ηρώδη.

Είχε σκοτεινιάσει έντελώς. Τότε ο μικρός, ενώ με τόνα χέρι του κρατούσε έμένα, το άλλο χέρι του ζήτησε το χέρι της μαμάς του, σαν να φοβότανε και της ψιθύρισε: «Μαμά δέν βλέπω το άστρο». "Η μητέρα έπλησίασε στο παράθυρο, σήκωσε τίς κουρτίνες κι' άπάντησε : «Το άστρο είνε εκεί ψηλά, τόσο ψηλά, ώστε είνε αδύνατο να το ίδουμε ήμεις οί άνθρωποι».

—"Εγώ, όμως τώρα το βλέπω, μαμά! "Αχ! Τι ωραίο που είνε!

* * *

Τη νύχτα το παιδάκι πέθανε.

Το πρωί δέν άνοιξαν τά παράθυρα, όπως όλες τίς άλλες μέρες. "Εβαλαν στο κρεβάτι του μικρού όλα τά παιχνίδια του και γύρω - γύρω του άνάψανε λαμπάδες, πολύ μεγαλύτερες από εκείνες που είχαν άνάψει την περασμένη τη χρονιά, στο δέντρο των Χριστουγέννων.

"Ήταν άσπρες, όπως ο μικρός Χριστός στη φάτνη του. Καί το στόλισαν με τριαντάφυλλα λευκά Χριστουγεννιάτικα, χωρίς άρωμα, σαν τίς νιφάδες του χιονιού που ήσαν στο δέντρο.

"Η μητέρα τά τακτοποίησε έτσι όλα αυτά τά πράγματα, άλαφροπερπατούσε στο δωμάτιο, σαν να φοβότανε μήπως ξυπνήση το παιδί της. Κατόπιν έσκυψε κι' έφίλησε τά μικρά χεράκια του παιδιού κι' έλεγε :

—Μικρό μου, αγόρι μου, μικρό μου αγοράκι.

(Συνέχεια εις την σελίδα 46)

Η ΘΥΣΙΑ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 24)

Ένας από μᾶς τέλος τὴν ἐπῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴ μετέφερε στὸν πύργο. Ἐκεῖ, ὅταν συνῆλθε, μᾶς εἶδε ὄλους συγκεντρωμένους γύρω τῆς καὶ ρώτησε μὲ ἀγωνία :

— Καὶ ποῖος; Ποῖος ἦταν πού...

Πρὶν ἀκόμα τελειώσει τὴν ἐρώτησί της, ὁ κυνηγὸς ἐκεῖνος πού τὴν ἐπέβλεπε, ὁ ἀχώριστος συνοδὸς της, στάθηκε μπροστὰ στὰ μάτια της καὶ τῆς εἶπε, μὲ φωνὴ σταθερὴ:

— Ἐγώ!... Μαρκησία!...

Ἡ δνὶς Διάννα ντὲ Λογκπιέρ ἔμεινε ἄφωνη. Ἔπειτ' ἀπὸ λίγες στιγμὲς τοῦ ἔδωσε νὰ καταλαθῆ μὲ μιὰ αὐστηρὴ χειρονομία, ὅτι θὰ ἔπρεπε νὰ φύγῃ ἀμέσως ἀπὸ κοντὰ της... Ἐκεῖνος ὑπάκουσε καὶ ἀπομακρύνθηκε, μὲ κλονισμένο βῆμα, μὲ σκυμμένο τὸ κεφάλι...

***

Ὁ ἔνοχος αὐτὸς, φίλε μου, ἀπὸ τὴν νύχτα ἐκεῖνη ἀποφάσισε νὰ φύγῃ, νὰ τραθηγῆ μακριὰ ἀπ' τὸν κόσμον, νὰ ζῆσθαι μόνος του, χωρὶς καμμιά συντροφιά...

Καὶ τώρα, ἐδῶ καὶ τριάντα χρόνια, δὲν εἶδε πειὰ κυνένα, καὶ ὄλοι τὸν ξέχασαν...

Μετὰ τὸ φριχτὸ ἐκεῖνο δράμα, ζῆ ἐγκαταλελειμμένος, σὲ μιὰ ἔρημη γωνιά, ἡσυχος ὅμως χωρὶς καμμιά τύψι, γιατί, ὅπως θὰ καταλάβατε, δὲν εἶχε σκοτώσει αὐτὸς τὸ μαρκησιό...

Ἡ δνὶς ντὲ Λογκπιέρ, ἀπὸ τότε, ποτὲ τῆς δὲν ἔμαθε τὴν ἀλήθεια, οὔτε πρόκειται νὰ τὴν μάθῃ στὸ μέλλον...

Ὁ συνοδὸς τῆς ὅμως, πού τῆς ἔκανε ἐκεῖνη τὴ φριχτὴ, τὴν ψεύτικη ἐξωμολόγησι, εἶχε καταλάβει, πὼς ἡ κόρη αὐτῆ, ἂν ἐμάθαινε ἐκεῖνη τὴ στιγμὴ, τὴ φριχτὴ, τὴν τραγικὴ, ἀλήθεια, ὅτι ἡ ἴδια δηλαδὴ εἶχε σκοτώσει τὸν πατέρα της, δὲν θὰ μπορούσε νὰ ζῆσθαι πειὰ, ὕστερα ἀπὸ τέτοιες τύψεις...

— Καὶ τί σᾶς ἔσπρωξε ἐσᾶς, ρώτησε τότε ἀπότομα, ξέροντας πειὰ ποῖον εἶχα ἀπέναντί μου, νὰ κάνετε μιὰ τέτοια θυσία, γιὰ τὴ δίδα ντὲ Λογκπιέρ ;

Ὁ γηραιὸς μου φίλος ἀναστένναξε καὶ ὕστερα ἀπὸ λίγο, ψιθύρισε μὲ μιὰ φωνὴ πού ἔλεγες ὅτι ἔβγαίνει ἀπὸ τὰ θάθη τῆς ψυχῆς του :

— Τὴν ἀγαποῦσα!... Τὴν ἀγαποῦσα τρελλά... ἀσυλλόγιστα... μέχρι θυσίας... Ἡμῶνα διατεθειμένος νὰ τῆς προσφέρω καὶ αὐτὴ ἀκόμα τὴ ζωὴ μου, ἂν ἤξερα πὼς ἔτσι θὰ γινότανε πιὸ ἡσυχῆ, πιὸ εὐτυχισμένη...

HENRY DE FORGE

Ο ΕΡΩΣ ΜΙΑΣ ΑΜΑΖΟΝΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 28)

Ἡ Μάτζυ κατάλαβε πειὰ ὅτι ὁ Τζὼν εἶχε ἀρχίσει νὰ μπλέκῃ στὰ δίχτυα της. Καὶ τότε ἀπεφάσισε νὰ τὸν κατακτῆσθαι.

Ἐνα πρῶτ' ἄλλο ὅταν πάλι τὸν συνάντησε τὴν ὀρισιμένη ὥρα παραπονέθηκε:

— Ἡ θίλλες μας εἶνε τόσο κοντὰ κι' ὅμως ποτὲ δὲν ἔτυχε νὰ παίξουμε μαζὺ ἢ νὰ τρέξουμε μὲ τ' ἄλογά μας στὸ δάσος. Ἐλάτε αὔριο νὰ κάνουμε ἕνα περίπατο. Ἡ συντροφιά σας μοῦ εἶνε πάντοτε εὐχάριστη.

Καὶ γιὰ νὰ μὴ προδώσῃ τὴν συγκίνησί της, σπιρούνιασε τὸ ἄλογό της καὶ χάθηκε ἀπὸ τὰ μάτια του.

Ὁ Τζὼν ἦταν ἐνθουσιασμένος. Κατάλαβε ὅτι κι' ἡ Μάτζυ ἀνταποκρινόταν στὸ αἶσθημά του, κι' αὐτὸ τὸν γέμιζε χαρὰ. Ἐκεῖνη τὴν νύχτα, ἡ ὄρεσ τοῦ φαινόντουσαν ὑπερβολικὰ ἀργές. Τὸν ἔπνιγε ἡ ἀνυπομονησία του. Δὲν ἔβλεπε πότε νὰ ἔρθῃ ἡ στιγμὴ γιὰ νὰ τρέξῃ νὰ συναντήσῃ τὴν Μάτζυ.

Βρέθηκαν τὴν ὀρισμένη ὥρα καὶ διασκέδασαν μέχρι τὸ μεσημέρι. Τὸ δάσος ἐκεῖνη τὴν ἡμέρα εἶχε μιὰ ἀφάνταστη γοητεία καὶ ὁ Τζὼν ἔβλεπε πιὸ ὄμορφη καὶ πιὸ χαριτωμένη τὴν Μάτζυ.

Καὶ σὲ μιὰ στιγμὴ πού κάθησαν νὰ ξεκουραθοῦν κάτω ἀπὸ τὴν σκιά ἑνὸς δέντρου, ὁ Τζὼν, χωρὶς νὰ τῆς πῆ οὔτε μιὰ τρυφερὴ λέξι, τὴν πῆρε στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὴν φίλησε παράφορα.

Ἡ Μάτζυ δὲν ἀντιστάθηκε καθόλου. Τὸν ἔφησε νὰ τῆς χαϊδεύῃ τὰ χέρια τρυφερὰ καὶ νὰ τῆς μιλάῃ γιὰ τὰ σχέδια τοῦ μέλλοντός τους.

Μετὰ ἀπολίγους μῆνες ἔκαναν τοὺς γάμους των. Μὰ οἱ φίλοι τους ποτὲ δὲν μπόρεσαν νὰ καταλάβουν πὼς ὁ Τζὼν Χάρτινγκ εἶχε γίνει τόσο καλὸς καὶ γιὰ ποῖο λόγο ἡ Μάτζυ Λάουριγκ εἶχε δεχθῆ νὰ παντρευθῆ αὐτὸν τὸν παράξενον ἄνθρωπον.

Μόνον ὁ πατέρας τῆς Μάτζυ χαμογελοῦσε εὐχαριστημένος. Αὐτὸς μόνον ἤξερε τὸ μυστικὸ τῆς κόρης του. Αὐτὴ ἡ ὄμορφη ἀμαζόνα εἶχε ἐρωτευθῆ τὸν Τζὼν ἀπὸ πείσμα καὶ τὸν εἶχε ἀναγκάσει μὲ τὴν ἐπιμονὴ της νὰ τὴν ἐρωτευθῆ καὶ νὰ τὴν κάνῃ γυναικα του.

Ἦταν μιὰ πραγματικὴ Λάουριγκ !

ΛΟΥΪΣ ΝΑΡΛΥ.

ΠΑΙΓΝΙΔΙΑ ΤΗΣ ΑΓΑΠΗΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 13)

στὰ μάτια της. Ἐξ αἰτίας σας θέλω νὰ φύγω ἀπ' τὸ θίασο ! Ὁ Μπέρτ συγκλονίστηκε καὶ τὴν κύτταξε ἔκθαμβος... Τὰ ὀρθάνοιχτα ἀπὸ λαχτάρα κι' ἀπὸ μιὰ γλυκεῖα προαίσθησι, μάτια του καρφώθηκαν ἐρωτηματικὰ στὸ χλωμὸ πρόσωπον τῆς νέας... Εἶδε τὰ δάκρυά της νὰ κατακυλοῦν πάνω στὰ βελουδένια μάγουλά της... Εἶδε τὸ ἀγαλμάτινον κορμὶ τῆς νεαρῆς μπαλλαρίνας, νὰ σιγοτρέμῃ ὀλόκληρο ἀπ' τὴ βαθεῖα συγκίνησί της...

Καί... κατάλαβε, ὁ Μπέρτ !

— Μ' ἀγαπᾶς λοιπὸν κι' ἐσύ ; ξεφώνισε σὰν τρελλὸς ἀπ' τὴ χαρὰ του.

— Ναί! ψιθύρισε μὲ φωνὴ σβυσμένη ἢ νέα ὑψώνοντας μ' ἐγκυρτέρησι τολμηρὴ τὸ βλέμμα της τὸ δακρυμαμένο.

— Μά... μὰ τότε, στὸ διάβολο ὁ θιασάρχης, στὸ διάβολο κι' ἡ προσποιήσεις μου! ξεφώνισε ὁ Μπέρτ, σφίγγοντας τὰ γυμνὰ μπράτσα τῆς νέας στὶς χουφτες του. Μείνε λοιπὸν κοντὰ μου, Πέγκυ μου, γιατί... γιατί κι' ἐγὼ σὲ λατρεύω.

Ἡ Πέγκυ τὸν κύτταξε κατάματα, ἔκθαμβη κι' αὐτὴ μὲ τὴν σειρά της... Ἐκανε κάτι νὰ τοῦ πῆ, μὰ ἡ συγκίνησι τὴν ἔπνιγε... Ἦταν τόσο ξαφνικὸ, τόσο ἀνέλπιστο αὐτὸ πού ἄκουγε, ὥστε τὰ στήθη της φούσκωναν ὀδυνηρὰ ἀπ' τὸ ξεχείλισμα τῆς εὐτυχίας της...

— Ἐπὶ τέλους μίλησες κι' ἐσύ, καλέ μου! περιωρίστηκε νὰ ψιθυρίσῃ κατόπιν.

Κι' ἔγειρε στὴν ἀγκαλιά τοῦ ἀγαπημένου της, ὁ ὁποῖος τὴν καταφιλοῦσε μὲ παράφορη τρυφερότητα...

ΤΑ ΜΥΣΤΗΡΙΑ ΤΗΣ ΧΕΙΡΟΜΑΝΤΕΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 22)

κεῖο χέρι, δείχνει «ἀνεξαρτησία σκέψεως» καὶ «πρωτοτυπία στὶς ιδέες...» Ἀπαρράλαχτο ἀνοιγμα, μεταξὺ τετάρτου καὶ πέμπτου δακτύλου, παρουσίαζε ἐπίσης καὶ τὸ χέρι τῆς μεγάλης τραγωδοῦ Σάρρας Μπερνάρ !

Εὐχαρίστησα τὸν σοφὸ ἐπιστήμονα, ὁ ὁποῖος μοῦ ὑποσχέθηκε νὰ μοῦ δείξῃ τὸ ἀτυτύπωμα τῆς παλάμης τοῦ Ντούγκλας Φαίρμπανκς, ἐπίσης χαρακτηριστικὸ κι' αὐτό, καθὼς καὶ ἄλλων κινηματογραφικῶν ἀστέρων...

Ἄλλὰ περὶ αὐτῶν θὰ μιλήσουμε σ' ἄλλο φύλλον, δημοσιεύοντες ἐπίσης καὶ τὴ φωτογραφία τοῦ ὀραίου καὶ παγκοσμίου φήμης χειρομάντεως εὐπατρίδου.

ΤΗ ΝΥΧΤΑ ΤΗΣ ΠΡΩΤΟΧΡΟΝΙΑΣ

(Συνέχεια εκ τής σελίδος 43)

Ἄξαφνα μὲ πῆρε τὸ μάτι της κοντὰ στὸ παιδί καὶ μ' ἐκύτταξε μὲ πικρὸ μορφασμὸ στὰ χεῖλη.

Ἦστερα ἔσφιξε τὸ κεφάλι στὰ χέρια της καὶ ψιθύρισε σιγανά: «Ἐφυγε μὲ τὸ ἄστρο», ἐνῶ ἀπὸ μακριὰ ἀκογόντουσαν φαιδρὲς κωδωνοκρουσίες.

Δὲν πέρασε πολὺς καιρὸς καὶ πέθανε κι' αὐτὴ. Οἱ συγγενεῖς μοιράσανε ὄλα τὰ παιχνίδια τοῦ παιδιοῦ στὸ ὀρφανοτροφεῖο. Ἐμένα μὲ πῆραν κάτι χέρια ἀδιάφορα καὶ μὲ πέταξαν ἐδῶ χάμου, ὅπου κοιτομαι μελαγχολικὸ καὶ λυπημένο, γιατί δὲν μὲ ξαναχαϊδέψανε ἀπὸ τότε μικρὰ καὶ μαλακὰ χεράκια.

***

Τότε ὄλα μαζὺ τὰ τσακισμένα, τὰ παραπεταμένα, τὰ λησμονημένα τὰ παιχνίδια, ἀναστένναξαν γιατί κανεὶς δὲν τ' ἀγαποῦσε πειὰ... Καὶ δὲν ἀκούγονταν πειὰ, παρὰ ὁ θόρυθος τῶν ἀναστεναγμῶν, μαζὺ μὲ τὸ θρῆνον τοῦ ἀνέμου.

Ξαφνικὰ ὄλος ὁ τόπος πλημμύρισε φῶς. Ὁ κόσμος ὑποδεχότανε μὲ φῶτα καὶ φωνές, μ' εὐχές καὶ θόρυθο τὸν καινούργιον χρόνον. Ἐνα ἄστρο ἐφάνηκε ἐπάνω στὸν φεγγίτη καὶ γέμιζε ἀπὸ φῶς τὸ σκοτεινὸ δωμάτιο. Καὶ χωρὶς νὰ ξέρουν τὸ γιατί, ὄλα τὰ φτωχὰ τὰ πραγματάκια, πού ντρεπόντουσαν γιατί ἀσχήμηναν κι' ἐπάληψαν καὶ τὰ εἶχε φάει ὁ σκόρος, αἰσθάνθηκαν χαρὰ μεγάλη.

... Ἡ καμπάνες ἀρχίσανε νὰ σημαίνουν γιὰ τὸ νέον χρόνον. Ὁλα τὰ ὀρολόγια, μεγάλα καὶ μικρὰ, σημαίνανε σὰν νὰ τὸν χαίρετιζον, καὶ ἀπὸ παντοῦ τώρα ἀκογόντουσαν φωνές, πού φαινόντουσαν, σὰν νὰ ἦσαν φωνές ὄλων τῶν ἀστέρων, ὄλων τῶν ἀψύχων, ὄλης τῆς φύσεως πού ἀντιλαλοῦσε πανηγυρικὰ καὶ χαρμόσυνα :

Ἀρχιμηνὰ κι' ἀρχιχρόνια,

κι' ἀρχὴ καλὸς μας χρόνος . . .